

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ХЕЛЛОУ, ДОЛИ!

chitanka.info

— Така се сдобива инфаркт! — рече Дядо Кеси, отчете Точно време и наложи кокетна капитанска фуражка от флот фантом. — Не бива ревност да забулва писаните очички на Роси, съквартирантката ми с върло интимни функции! Чао, Доли!

Дядо Кеси е дядо само по документи, щото по бермуди, нахакани походка и XL-рамене; плюс загар и прочие екстри, а и по лични самопризнания, е пишман плейбой на квадрат. Отличава се от останалиете простосмъртни по това, че отчита всеки кръгъл час и си налага друга шапка. Откъде и как се е сдобил с този — на практика неизчерпаем шапков гардероб, си остава неразгадаема тайнственост и едно от десетте чудеса на света.

Преди (пет ли?) години донесе на задната седалка на Запорожко конче, колкото сърне, да закрепне и очовечи. Избуя гиздава кобилка, отговаряща на секси името Доли — според грациозната гръд на Доли Партън. Припикаше си Доли ведно с волния дунавски вятър по крайбрежната ивица и плажовете на небезизвестния русенски курорт Стълпище, надбягваше се с вълничките, както по златните пътеки на залезите, така и по лунните сребърни полянки. Ако не броим категоричния и отказ за подкови, беше сговорчива; дори споделяше клюки и блянове с опърничавата ялова кобила Сара Бернар на Милю Циганина, който въобще не беше Милю, още повече ром, само табиятите му бяха такива.

Това — на паша; а пасат, казва Дядо Кеси, само качествена тревица Шел; в краен случай Кастрол, но никаква-някаква си неznam каква, щото знае ги Той, колко им чинат капите. От капи разбираше — както вече ви натъкнахме на факта, целодневно а и снощи цяла вечер отчиташе Точно време на всеки кръгъл час и си налагаше поредната шапка — с предимство гьонена тексаска и в комплект с каубойски чизми дрезгавееше с гласа на Сачмо: Хеллоу, Доли!

Хрупка си Доли — щото тревица Шел дал Господ; гледа с очи на специалист как се ловят сомища на кльонк, вретенарка при ветровита прогноза, да не говорим за калъч и ласпер на кепче; но в плановете си за бъдещето се вижда как я обяздват все юнак до юнака, в Равадиновското ранчо на Кеси Младши.

— Инфаркт е твърде крайна мярка, ала прединфаркт може да сдобия, като ела ми — цуни ме! — мрънка Дядо Кеси, отчита Точно време и налага жокейка Пленер по живопис. — Писаните очички на Роси облачни: все Доли съм яздел, а нея... към нея — един вял, вял... Скубачите искат двеста лева за превоз на кончето с фургончето; я има — я няма три по сто (км) без салатки. Едно голямо Ами! И решено — до крайния адрес на самоход!

Дядо Кеси актуализира вече скапалия се Запо-рожко, като му тегли ъглошлайфа: без покрива го разполови напреки — до ключалките; двигателя, че беше след основен ремонт накичи с червена фльонга за хеппибърдей-туюто на събрат и от италианско скеле стъкми теглича за задната половина. Зареди бившето машинно отделение, вече багажник, с: палатка, колосани чаршафи и покривки; колекцията шапки, газово котлонче със съдини, капризни подправки; също

буркани със супички, яхнийки, имам-баялдъ, пикантни чушлета и прочие домашен уют. Английски трофеен чадър-столетник, в дискретен рипс — светло черно, увенчал прероденото возило; разбира се, съобразен с допустимите габарити — за преминаване под мостови съоръжения и далекопроводи.

Доли, усети соления полъх на промоцията си за ездитна кобила, прие да е временно впрегатна такава и затропка към морето.

— Така се сдобива инфаркт! — сподели Дядо Кеси, като му се изтърсихме, още ненарадвал се на писаните очички; уточни Точно време и наложи стражарска шапка с отпрана наполовина козирка. — И как да не сдобиеш: Тръстеник — прогърмя; Две Могили — прокапа; Широково — заръмтоля; Острица — запра дъжд, дъжд, дъжд... а не си нося плувки и гумена шапка. Доли като делфин пори вълните, файтончето — цяла амфибия, температурите и настроението паднаха, цопнаха, издавиха се. След Попово хванах хрема и съмнения за обратно. Преди Омуртаг, в Конак ни прибра на конак един Илия, по професия Добър Човек! Грижи се за Доли и мене — сополивия цяла седмица. За Бог да прости! Навсякъде добри хора! Спират, цъкват възхитени — как съм се бил сетил, запорожко файтонче да стане — приказка да стане; дават вода и зоб на Доли, че и на мене. Други пък: към Котел внимавай да заобиколиш Градец, че до голо те ошушкват. Зимно време с огромна снежна топка, лятото събарят дърво да запречат пътя. Нищо си нямам, викам; какво ще ми вземат; ха-ха-ха, ами кончето с файтончето, барабар с чадъра.

Дядо Кеси мярна Точно време и закрепил над челото си отесняла в трикоълора червена студентска фуражка, дар от миловидна, превтасала Червена шапчица — студентка ветеран.

— Като се отпуши едно време, голяма усмивка!

Грижовни катаджии дават акъл: знаците изкрадени, има да се луташ из джунглата между селата; избягвай смога, да диша кончето. То пък си изтри копитцата, опитвах партенки, не дава. Хеле, замириса на цаца и нефт, ще рече Бургас — ейгодей! По стария път — да му е меко на добичето. Къщички, дворче и полянка, още незасрана от летовници. Разпъвам палатката за последно; под конец опъвам колосан чаршаф. Доли хрупка Шел. Едни малки, малки прасенца — вълча порода, вийт на месечината от глад. Майка им сигурно е хукнала барабар с курортистките по нощите, плажната ивица и околоръст, по капаните,

да лочат с гларусите... и ще чакат прираст. Гърбът и ще е станал на трион-шаран. Имаше такива триони с две дръжки и двама ги дърпат към себе си, рът-рът. Със зъби като на глиган. Имахме такъв глиган — профпредседател. Директорът и партийният го дърпаха всеки към себе си, рът-рът. В цирка свиреха на такива триони. Абе — голям цирк! И едни видения, все без бели премени и все курортиски... и все на Роси приличат по нещо! После отвързаха комарите...

Дядо Кеси не отчете Точно време и нахлузи по усет сламена гарсонетка с пѣдпѣдъче перце:

— Тука, вече, едва не сдобих инфаркт! Куцука Доли с двата диагонални крака — морската болест в кърпа вързана. Уж по стария път, а колите — фиут, фиут, като изстребители. Други — намалят, радват ни се, приказваме си; има такива добродушни коли. До две къщички спирам за водичка. Измъчена женица се лепна за Доли, милва ѝ муцунката: хубавото ми конче, вика, този ли лош човек те открадна; намерило си само пътя, върнало си се, ха да си ходим в къщи! Какви ги приказваш, викнах; насъбраха се сеирджии. Есенес ми я откраднахте — пици; познах ви и другите ги знам! Помо-о-ощ, хора-а-а, крадци-и, убийци-и, милото ми конче-е! Какво ми стана, не съм такъв човек, заблъсках я, не мога я откопчи от Доли. Животното се сачиса, зацвили. Тълпата готова да ме разкъса, гледал съм такива филми. Камсионджия с щанга в ръка, ще ме цапардоса... а той кротко — абе, човек, я виж какво си се оцъклил и запенил, ще сдобиеш някой инфаркт, ще пукнеш в тая жега. В болницата няма да ти обърнат внимание — не си чехкия или нещо по-стока. Твое ли е кончето, мое е; ами какво се косиш тогава, ще се изяснят нещата, кротко бе, човек! Женицата пак писна: Сингапуреее, ела да спасяваме кончето-о, пак го крадат! Знаете Попай Моряка, стогодишен и държан без спанак още сто, с луличка, преплита крачета. Това е Сингапура — с прокъсана матроска и къорав. Дотътри се, заопипва Доли; пръстчетата му треперят, опощи главата косъм по косъм; през врата слезе по гърба, там нещо запецна, напред-назад, нагоре-надолу, пак към гърба, опашката-под опашката... сепна се! Зафъфли: ам, дей му мандахерото, ма Генофефо; нисто не са мандахерса под опашката; ... мър то кобилка ма, насто бесе конце!

— После, ли? — завърши Дядо Кеси, вживян и запъхтян. — Не помня нищо до разклона Созопол — Равадиново. На финалната права

Доли закуца и с четиритях крака едновременно, та не и личеше въобще. Финиширах със строителна каска под жокейката. Посрещна ни сестра й Барби — според Барбра Стрейсънд, една дългоноса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.